

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/986/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113220836
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3113220836.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, v konaní zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5 proti žalovanej I. T., štátnej občanke U. republiky, bytom O., P. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej občianskeho združenia Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, v konaní zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Stropkov, Námestie SNP 7, o zaplatenie 932,16 eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 13C/396/2013-114 zo dňa 08. septembra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu a vo výroku o náhrade trov konania žalovanej **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka **m e n í t a k ,** že žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania v sume 213,89 eur za trovy právneho zastúpenia, k rukám JUDr. Ambróza Motyku, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v sume 112,75 eur za trovy právneho zastúpenia, k rukám JUDr. Ambróza Motyku, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorý sa od žalovanej domáhal zaplatenia sumy 932,16 eur s vyčísleným úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.09.2010 do 06.08.2011 v sume 18,18 eur, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 932,16 eur od 07.08.2011 do zaplatenia titulom neuhradenej dlžnej sumy zo zmluvy o úvere č. 274433778 zo dňa 17.09.2007 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanou, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver. O náhrade trov konania účastníkov rozhodol súd tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania v sume 106,95 eur za trovy právneho zastúpenia. Na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej súd uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že podľa zmluvy o splátkovom úvere č. 0274433778 zo dňa 17.09.2007 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Suché Mýto 4, Bratislava, IČO 00 151 653, ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom, právny predchodca žalobcu /banka/ poskytol žalovanej úver vo výške 1.659,70 eur. Na výzvu súdu žalobca predložil oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. o začatí výkonu mandátnej činnosti zo dňa 25.09.2008, ku ktorej nepredložil dôkaz svedčiaci o odoslani ani doručení

tejto listiny žalovanej. V oznámení je uvedené, že Slovenská sporiteľňa, a.s. oznamuje žalovanej, že zverila na základe mandátnej zmluvy správu a vymáhanie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o splátkovom úvere č. 274433778 zo dňa 17.09.2007 ku dňu uzavretia mandátnej zmluvy vo výške 1.832,16 eur s príslušenstvom spoločnosti TRANSCOM WORLDWIDE SLOVAKIA s.r.o. so sídlom Gorkého 3, Bratislava, IČO 35 974 141. Z platobnej histórie žalovaného vyplýva, že dňa 17.09.2007 žalovaná čerpala úver 1.659,70 eur. Žalovaná nesplácala poskytnutý úver riadne a včas, pričom od 09.01.2009 úver nesplácala vôbec. Z oznámenia Slovenskej sporiteľne, a.s. o postúpení pohľadávky zo dňa 18.07.2011 vyplýva, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanej, že postúpila na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 pohľadávku voči nej vo výške 2.857,79 eur žalobcovi s tým, že od okamihu doručenia tohto oznámenia je možné tento záväzok uhradiť výlučne plnením žalobcovi. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 bola pohľadávka voči žalovanej postúpená postupcom - Slovenská sporiteľňa, a.s., na postupníka - žalobcu. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok predstavoval zostatok pohľadávky žalovanej ku dňu postúpenia sumu 2.857,79 eur, z toho istina 2.628,39 eur, úroky z omeškania 229,40 eur. Z výzvy k úhrade a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.07.2011 vyplýva, že žalobca využil svoje právo požadovať okamžité predčasné splatenie všetkých dlžných čiastok ku dňu 18.07.2011. Žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy najneskôr do 01.08.2011. Výzva a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.07.2011 žalobcu žalovanej bola daná na poštovú prepravu dňa 19.07.2011. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), písm. b) bod 1., § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 2 ods. 1, § 7 ods. 1, § 91 ods. 1, § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Posúdením výsledkov vykonaného dokazovania podľa uvedených zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Medzi právnym predchodcom žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom vznikla zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Z tejto zmluvy o úvere vznikla právnemu predchodcovi žalobcu povinnosť poskytnúť žalovanej úver a žalovanej vznikla povinnosť vrátiť poskytnutý úver podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Zmluva obsahuje po právnej stránke všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Súd sa ako prvotnou zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel so Slovenskou sporiteľňou, a.s., na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ /postupca/ postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej ako dlžníkovi na žalobcu /postupníka/. V danom prípade sa jedná o zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla banke ako veriteľovi voči žalovanej ako dlžníkovi zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorú súd vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Vzhľadom na skutočnosť, že postupcom bola banka, postupníkom bol žalobca, ktorý nemá postavenie banky a nemá povolenie na vykonávanie bankovej činnosti a dlžníkom bol klientom banky, vzťahujú sa na postúpenie pohľadávky nielen ustanovenia Občianskeho zákonníka /§ 524 a nasl./, ale aj ustanovenia zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách /§ 92 ods. 7/. Pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou sa postupuje pohľadávka z nezosplateného úveru z banky na tretí subjekt, je v zmysle tohto zákona vyžadované splnenie ďalších skutočností, pričom nesplnenie čo i len jedného z nich spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy v časti postúpenia predmetnej pohľadávky. Súd mal za to, že oznámením banky ako veriteľa o postúpení pohľadávky subjektu, ktorý nemá postavenie banky a nemá povolenie na vykonávanie bankovej činnosti, nemôže znamenať, že absolútne neplatná zmluva o postúpení pohľadávok sa tým konvaliduje a táto zmluva o postúpení pohľadávok sa bez splnenia zákonom vyžadovaných náležitostí stane právne existujúcim a platným právnym úkonom s adekvátnymi následkami. Žalobca v konaní predložil oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 18.07.2011, ktorým táto žalovanej mala oznámiť postúpenie pohľadávky voči nej na žalobcu, pričom nepredložil žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by bolo predmetné oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. doručené žalovanej. V rovnaký deň /18.07.2011/ žalobca vyhotovil výzvu na úhradu a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktorá listina bola žalovanej odoslaná na poštovú prepravu dňa 19.07.2011. Žalobca na preukázanie svojej aktívnej legitímácie predložil spolu s podanou žalobou aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 a vzhľadom k tomu, že v konaní žalobca nepreukázal relevantné oznámenie postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. žalovanej, súd sa aj s poukazom na túto skutočnosť zaoberal platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok v časti týkajúcej sa postúpenia pohľadávky voči žalovanej. Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanej, ako svojmu klientovi tzv. bankový úver. Slovenská sporiteľňa, a.s. podniká na základe povolenia v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žiadne zákonné ustanovenie neobmedzuje banku, ktorá poskytla úver podľa § 2 ods. 1

zákona č. 483/2001 Z.z., aby kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu, alebo i po jeho zániku, postúpila pohľadávku voči dlžníkovi z daného úveru na tretiu osobu. Uvedené nemožno vyvodit' ani výkladom ust. § 92 ods. 7 zákona o bankách, resp. dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu. Zákonné ustanovenie hovorí o tom, že ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka, za splnenia ďalších podmienok /ak klient pred postúpením pohľadávky neuhradí banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; existencia písomnej výzvy banky na plnenie/ svoju pohľadávku zodpovedajúcu celému tomuto peňažnému záväzku /nielen časti/ postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou /ďalej len "postupník"/, aj bez súhlasu klienta. Uvedený výklad korešponduje i s dôvodovou správou k tomuto zákonnému ustanoveniu, ktorá hovorí o pohľadávke, zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, nielen nesplácanej časti dlhu. V prípade, že dlžník neplní splátky úveru včas a riadne, znamená to nesplácanie celej pohľadávky, ktorú môže následne banka i za trvania zmluvného vzťahu postúpiť inej osobe, ktorá nemusí byť bankou. V danej veci vyplynulo, že ku dňu postúpenia pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu /28.06.2011/, žalovaná ako klient neplnila včas a riadne svoj dlh zo zmluvy o splátkovom úvere a bola v omeškaní s plnením viac ako jednej splátky, a to po dobu dlhšiu ako 90 dní. Túto skutočnosť nespochybnila ani samotná žalovaná. V konaní však nebolo zistené, že by banka pred postúpením pohľadávky žalovanú písomne vyzvala na zaplatenie dlhu. Žalobca síce v konaní predložil na výzvu súdu listinu označenú ako Oznámenie o začatí výkonu mandátnej činnosti zo dňa 25.09.2008, v ktorej banka žalovanej oznámila, že zverila správu a vymáhanie pohľadávky spoločnosti TRANSCOM WORLDWIDE SLOVAKIA s.r.o.. Žalobca však na priamu výzvu súdu zo dňa 22.06.2015 nepredložil akýkoľvek dôkaz o tom, že táto listina bola doručená žalovanej, resp. že by jej bola /s poukazom na čl. 10 VOP, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere/ čo i len odoslaná /napr. doručienka, podací lístok, výpis z poštovej knihy, podací hárok a podobne/, resp. zaslaná elektronickými médiami. Z obsahu predmetného oznámenia navyše nevyplýva, že by ním právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku, ktorého omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu klienta /žalovanej/ na tretiu osobu, ktorá nie je bankou / žalobca/ podľa § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom /§ 39 Občianskeho zákonníka/. Uvedené má za následok, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho ním tvrdenej aktívnej legitímácie v tomto súdnom konaní. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, že žalobu zamietol v celom rozsahu. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd podľa § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 150 ods. 2 a § 93 ods. 4 O.s.p.. Žalovaná bol v konaní účastníkom, ktorý mal vo veci plný úspech, preto by jej podľa § 142 ods. 1 O.s.p. patrila náhrada trov konania v celom rozsahu. Nakoľko si žalovaná žiadnu náhradu trov konania neuplatnila a zo spisu nevyplýva, že by jej v konaní trovy vznikli, súd rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Vedľajší účastník vystupoval v konaní na strane žalovanej. Nakoľko súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol, bola žalovaná tým účastníkom v konaní, ktorý mal úspech vo veci. Vedľajší účastník na strane žalovanej má v zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní rovnaké práva ako žalovaná. Keďže žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. ako úspešnému účastníkovi v konaní, uvedené právo vzniklo aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v konaní vystupoval na jej strane. Z uvedeného dôvodu súd vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej priznal právo na náhradu trov konania. Vedľajší účastník má právo dať sa zastúpiť v súdnom konaní advokátom, lebo ide o ústavou zaručené právo /čl. 47 ods. 2 Ústavy SR/. Z toho dôvodu za účelne vynaložené trovy konania treba považovať aj trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v súdnom konaní. Právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane žalovanej si uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 213,89 eur, pričom vychádzal z hodnoty sporu vo výške 932,16 eur. Uplatnené trovy pozostávali z 3 úkonov právnej služby á 51,45 eur - prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie k žalobe zo dňa 07.01.2014, vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu zo dňa 03.04.2014, režijného paušálu vo výške 1 x 7,81 eur a 2 x 8,04 eur, 20 % DPH zo sumy 178,24 v sume 35,65 eur. Celkovo trovy vedľajšieho účastníka predstavovali výšku 213,89 eur. Súd mu však nepriznal výšku trov v celom rozsahu, ale ich podľa § 150 ods. 2 O.s.p. krátil o polovicu. Pri aplikácii § 150 O.s.p. je súd povinný mať na zreteli účel súdneho konania a poskytnutie súdnej ochrany právam účastníkov. V danom prípade bola činnosť vedľajšieho účastníka v súlade s účelom ochrany práva účastníkov. V danom prípade bola činnosť vedľajšieho účastníka v súlade s účelom súdneho konania a v dôsledku jeho činnosti bola účastníkovi poskytnutá náležitá ochrana práv žalovanému spotrebiteľovi. Vedľajší účastník však vstupuje do konaní paušálne, ide o právne nenáročné zastupovanie v obdobných sporoch, preto súd považoval trovy priznané vo výške 106,95 eur za primerané. Tieto je žalobca v súlade s § 149 ods. 1

O.s.p. povinný zaplatiť k rukám zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaného JUDr. Ambróza Motyku, advokáta. Je nepochybné, že vedľajší účastníci, rovnako je tomu aj v tomto prípade, podávajú tzv. formulárové podania, ktorými vstupujú do konaní a ktorými bránia práva spotrebiteľov vystupujúcich na strane žalovaných. Túto skutočnosť súd považoval za postačujúcu na využitie možnosti trovy konania krátiť o jednu polovicu. Súd záverom dodal, že pokiaľ žalobca cielene a účelovo skúša proti obrovskému počtu spotrebiteľov uplatniť si svoje neopodstatnené nároky, nie je žiaden rozumný a legitímny dôvod pri rozhodovaní o trovách konania práve z dôvodov hodných osobitného zreteľa ho od týchto trov akokoľvek odbremeniť. Pokiaľ bude existovať reálna hrozba pre žalobcu, že bude znášať trovy takéhoto konania, ktoré sám spôsobil, bude ho to odrádzať od súvislého uplatňovania neprijateľných zmluvných podmienok voči spotrebiteľom. Pokiaľ však žalobca neriskuje proti vedľajšiemu účastníkovi ani náhradu trov konania, resp. zníženú náhradu trov konania, bude si naďalej takéto nároky uplatňovať, pretože sa mu to ekonomicky vyplatí. Zmyslom náhrady trov konania a jedným z hlavných funkcií zásady úspechu v konaní je preventívna funkcia, ktorá slúži na to, aby sa zamedzilo podávaniu neopodstatnených žalôb a práve takéto žaloby podáva žalobca.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav súdom prvého stupňa. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Namietal, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Žalobca ďalej poukázal na to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky spolu s podacími hárkami, preukazujúcimi odoslanie tejto písomnosti žalovanej. Toto bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd mal za povinnosť z tohto oznámenia vychádzať. Namietal tiež rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bol zaviazaný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania. Podľa neho v konaní ide o drobný spor a bolo namieste aplikovať ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p.. Na strane vedľajšieho účastníka nemožno ani hovoriť o trovách účelne vynaložených, ktoré jediné možno dať k náhrade. Vedľajší účastník ako občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľov malo byť samo osebe z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť spotrebiteľovi odbornú pomoc v konaní a nie navyšovať trovy konania zastúpením advokátom. Okrem toho združenie, ktoré je tu vedľajším účastníkom, vstupuje do množstva konaní, bez ohľadu na ich stav a vôľu spotrebiteľov, nemá vedomosť o prejednávanych veciach a jeho úmyslom je len získať finančné prostriedky v podobe náhrady trov konania. Žalobca z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadřila.

Vedľajší účastník na strane žalovanej sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že podľa neho je právne významné pre posúdenie žaloby, že právnym titulom uplatňovaného nároku je bankový úver. Existuje zásadný rozdiel medzi úverom alebo pôžičkou, ktorá je spotrebiteľovi poskytovaná bankou a úverom alebo pôžičkou poskytovaným nebankovým subjektom. Banky na rozdiel od nebankoviek poskytujú úvery a pôžičky z návratných finančných prostriedkov získavaných od verejnosti, na základe verejnej výzvy. Štát preto chráni vklady občanov a právnických osôb uložených v banke a to aj tým, že stanovuje presný režim činnosti banky. Preto sú v § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovené obligatórne podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu. Tieto musia byť pre platnosť postúpenia dodržané. Jednou z nich je aj písomná výzva banky jej klientovi na plnenie. Hneď túto prvú podmienku postúpenia pohľadávky však žalobca v konaní nepreukázal. Postúpenie teda nebolo platné a žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo veci samej potvrdil a jemu priznal náhradu trov odvolacieho konania za právne zastúpenie.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa do výroku, ktorým mu bola priznaná náhrada trov konania podal včas odvolanie aj vedľajší účastník na strane žalovanej. Namietol krátenie náhrady svojich trov konania súdom prvého stupňa podľa § 150 ods. 2 O.s.p.. Poukázal na to, že spor nevyvolal a len reagoval na nedôvodnú žalobu. Skutočnosť, že na žalobu žalobcu reaguje totožnou argumentáciou vo viacerých

konaniach odôvodnil tým, že sám žalobca podáva opakovane nenáročnú, typovú, formulárovú žalobu a on musí na ňu reagovať, pričom jeho argumenty sú vzhľadom na totožnosť žalôb rovnaké. Aplikácia ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p. nebola namieste aj preto, že uplatňovaná pohľadávka bola 932,16 eur s prísľušenstvom a trovy uplatnené vedľajším účastníkom k náhrade boli 213,89 eur, teda neboli neprimerané, keď nedosahovali ani výšku uplatnenej pohľadávky. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade jeho trov konania tak, že mu prizná náhradu celej výšky uplatnených trov konania pred súdom prvého stupňa.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane žalovanej sa žalobca nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. z dôvodov uplatnených v odvolaniach žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania žalovanej podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť a vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovanej podľa § 220 O.s.p. zmeniť z týchto dôvodov:

Súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.. Pri rozhodovaní súd prvého stupňa použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa vo veci samej a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

Prvostupňový súd založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti odporcom z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď predložená zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu navrhovateľa ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane navrhovateľa alebo pasívnej existenciou tvrdenej povinnosti na strane odporcu je imanentnou súčasťou súdneho konania /viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009/ a preto nepostačuje, aby súdu žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Odvolací súd nerozporuje, že podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. V tomto prípade sa však preukázania zmluvy o postúpení pohľadávky nedožaduje dlžník - žalovaná ale konajúci súd za účelom overenie žalobcom tvrdenej aktívnej vecnej legitímácie. V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex officio viazaný, by protirečil obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd /nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 266/2014 zo 16. decembra 2014/.

Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvého stupňa uvádza, že v prípade pohľadávky banky /ako to bolo aj v tomto prípade/ je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

V tomto prípade žalobca v konaní pred súdom prvého stupňa nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pohľadávku proti žalovanej nadobudnúť je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky. Súd prvého stupňa preto správne žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Správne bolo aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania žalovanej. Tá bolo v konaní úspešná a preto by jej podľa § 142 ods. 1 O.s.p. patrila náhrada trov konania. Keďže však súd o náhrade trov konania rozhoduje len na návrh /§ 151 ods. 1 O.s.p./ a žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, správne súd prvého stupňa žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Odvolačný súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu a vo výroku o náhrade trov konania žalovanej ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov vedľajšieho účastníka, tu odvolací súd zistil dôvody na zmenu rozhodnutia. V prvom rade je potrebné uviesť, že úspech žalovanej v konaní sa z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania vzťahuje aj na vedľajšieho účastníka, ktorý v konaní vystupoval na jej strane. Správne preto súd prvého stupňa priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Vedľajší účastník si k náhrade uplatnil trovy konania za právne zastúpenie pred súdom prvého stupňa, konkrétne tarifnú odmenu za tri úkony právnej služby á 51,45 eur /prevzatie a príprava zastúpenia; písomné vyjadrenie k žalobe a písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu/, jeden režijný paušál 7,81 eur, dva režijné paušály á 8,04 eur a 35,65 eur ako 20 % DPH zo súčtu tarifných odmien a režijných paušálov. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka boli vypočítané podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z., konkrétne tarifná odmena podľa § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky ako jedna stotina výpočtového základu pre roky 2013 a 2014, v ktorom boli úkony právnej pomoci vykonané. Daň z pridanej hodnoty patrí advokátovi vedľajšieho účastníka podľa § 18 ods. 3 uvedenej vyhlášky.

Čo sa týka účelnosti týchto trov konania vedľajšieho účastníka, odvolací súd uvádza, že vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považuje v zásade za účelne vynaložené. Samotná skutočnosť, či sa vedľajší účastník dá v konaní zastúpiť, je na voľbe samotného vedľajšieho účastníka. Preto úkon prevzatia a prípravy zastúpenia ako aj trovy naň vynaložené nemožno hodnotiť ako neúčelné. Rovnako tak aj ďalšie úkony právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka a trovy na ne vynaložené musí odvolací súd hodnotiť ako účelné. Vedľajší účastník konania má právo vyjadriť sa k žalobe i k ďalším podaniam protistrany s vecnou a právnu argumentáciou. Jeho písomné vyjadrenia bolo meritórne, skutkovo i právne vyargumentované. Je bez významu, že tieto argumenty používa vedľajší účastník vo viacerých právnych veciach, keď žalobca si uplatňuje v rôznych súdnych konaniach od rôznych spotrebiteľov svoje práva, ktoré majú pôvod v rovnakých zmluvách /líšia sa len samotnou osobou spotrebiteľa a parametrami daného úveru/, preto aj vady týchto zmlúv, či vady postúpenia práv z nich sú stále rovnaké a preto sa ani argumenty vedľajšieho účastníka, ktorými na tieto vady poukazuje nemôžu líšiť.

Pokiaľ ide o krátenie náhrady uvedených trov vedľajšieho účastníka súdom prvého stupňa podľa § 150 ods. 2 O.s.p., odvolací súd na toto dôvod nevidel. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia ak sú trovy konania v drobných sporoch /do 1.000,- eur/ neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť. V konaní síce o drobný spor ide, ale odvolací súd nepovažuje uplatnené trovy konania vedľajšieho účastníka pred súdom prvého stupňa za neprimerané voči pohľadávke, V konaní si žalobca uplatňoval právo na zaplatenie 932,16 eur s príslušenstvom. Trovy konania uplatnené vedľajším účastníkom boli 213,89 eur, teda asi 23 % z uplatnenej pohľadávky žalobcu. Na neprimeranosť trov možno však podľa odvolacieho súdu usudzovať najskôr vtedy, keď trovy konania dosiahnu výšku aspoň 100 % uplatnenej pohľadávky. O takýto prípad tu však nejde a preto nebol dôvod na aplikáciu § 150 ods. 2 O.s.p. a krátenie náhrady trov konania vedľajšieho účastníka.

Odvolačný súd preto podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania v sume 213,89 eur za trovy právneho zastúpenia, k rukám JUDr. Ambróza Motyku, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Povinnosť zaplatiť

vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania uložil odvolací súd žalobcovi k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka podľa § 149 ods. 1 O.s.p. a lehotu na plnenie určil podľa § 160 ods. 1 O.s.p..

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná a má tak spolu s vedľajším účastníkom na jej strane právo na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže sa však o náhrade trov konania rozhoduje len na návrh a žalovaná takýto návrh nepodala, odvolací súd žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Vedľajší účastník si náhradu trov odvolacieho konania uplatnil a preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 112,75 eur za trovy právneho zastúpenia. Tieto predstavujú tarifnú odmenu 51,45 eur za písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu + 8,39 eur režijný paušál, tarifnú odmenu 25,73 eur za písomné odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa do výroku o náhrade trov konania + 8,39 eur režijný paušál a 18,79 eur ako 20 % DPH zo súčtu tarifných odmien a režijných paušálov. Výška tarifnej odmeny za úkony advokáta bola vypočítaná podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pri úkone odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu do výroku o náhrade trov konania bola základná sadzba tarifnej odmeny krátená na polovicu podľa § 13a ods. 2 písm. b) uvedenej vyhlášky. Výška režijného paušálu bola určená podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky ako jedna stotina výpočtového základu pre rok 2015. Daň z pridanej hodnoty patrí advokátovi vedľajšieho účastníka podľa § 18 ods. 3 uvedenej vyhlášky. Odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania k rukám jeho zástupcu, advokáta podľa § 149 ods. 1 O.s.p. a v lehote určenej podľa § 160 ods. 1 O.s.p. na 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

Podľa § 428 CSP sa v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/.